

jaa forekommer det mig, at man, navnlig forsaavidt der er Tale om det kommende Finansaar, ikke paa nogen Maade kan bestride Regjeringens Ret til at træffe denne forandrede Bestemmelse. Hvis der ikke havde været særlig Grund dertil, vilde jeg have fundet det mindre heldigt, at Regjeringen i Løbet af et Finansaar forandrede disse Laxter saaledes, at man kulfastede de Forudsætninger, paa hvilke Budgettet var lagt; men der var jo den særlige Omstændighed tilstede, som vi alle kende, nemlig Montforandringer. Men i alt Fald for det kommende Finansaar kan der hverken fra et retligt, et moralsk eller noget andet Synspunkt gjøres nogen anden Indvending mod, at Ministeren ved en kongelig Resolution forandrer Laxterne. Det forekommer mig, at det retlige Synspunkt har Ministeren afgjort paa sin Side. Men hvis man nu vil sige dertil, at det er urimeligt, at det er saa, saaledes bør det ikke være; om det ogsaa er rigtigt, at de gjennemgaaende Telegrammers Laxt ere Gjenstand for Regjeringens Afgjørelse er dog vistnok det Rette, at de interne Telegrammer ligesaa vel bestemmes ad Lovgivningsveien som f. Ex. Brev- og Pakkepostlaxter osv., saa siger jeg dertil, at det nok kan være muligt. Der kan mulig gjøres Indvendinger derimod af praktiske Hensyn, men i og for sig vil jeg ikke bestride det. Men i saa Fald er det imidlertid ikke den rette Maade at bevirke en Forandring i Regjeringens Kompetence, at sætte en Anmærkning op paa Finansloven (Hvisjelse af Turen). Det erode Medlem for Kjøbenhavns 9. Valokreds siger, at det er praktisk. Det er det nok, forsaavidt man faaer Regjeringen til at gaae ind derpaa, og det andet Thing ligesaa, men ellers er det Spørgsmaal, om det er praktisk eller ei, men det er ganske vist et praktisk Forsøg fra Folkethingets Side eller fra Landsthingets Side — thi det behøver jo ikke at være Folkethinget, det kunde jo ogsaa være Landsthinget, der indsatte en saadan Anmærkning paa Finansloven, og saa siger jeg, det er altid et Forsøg fra det enkelte Things Side paa at faae overveieende Indflydelse paa Sagens Afgjørelse; i det nuværende Tilfælde har det jo ikke denne Karakter, navnlig da erode Medlemmer for største Delen ville slutte sig til den kongelige Resolutions Bestemmelser. Men, som sagt, hvorvidt den erode Indenrigsminister vil gaa ind paa en Forandring af dette Forholds, om jeg saa maa sige, statsrettlige Side, det vil sige Kompetence-spørgsmaalet, for Fremtiden, det veed jeg ikke; men det vilde, saaledes forekommer det mig, ikke være unaturligt, om han mente at kunne gaa ind paa, at de interne Telegramlaxter fremtidig blive bestemte ved Lov; men det forekommer mig ikke at en Optagelse af denne Anmærkning er den rette Vej.

Hindenburg: Efter min Opfattelse have de to Forslag, som den høitærede Indenrigsminister har stillet under Nr. 1 og 9, stor principiel Betydning,

og jeg er den høitærede Minister Tak skyldig, fordi han har stillet dem. For mig er Retspørgsmaalet det Afgjørende. Det er efter min Mening — og i saa Henseende kan jeg ganske henholde mig til, hvad min erode Forgænger (Rimestad) har sagt — aldeles utvivlsomt, at det maa henhøre under Administrationens Competence at fastsætte Telegamlaxter; der findes ingen Lov herom. I det Dieblit, da det var Ministerens Opgave at aabne Stats-telegrafen til Afbenyttelse for Publikum, maatte han nødvendig foranstaltte Laxterne fastsætte, og de Laxter, der ere fastsatte ad administrativt Veie, maa nødvendigvis ogsaa kunne forandres ad administrativt Veie; det maa høre under Administrationen at forandre, hvad den selv har besluttet. Derom kan der altsaa, forekommer det mig, ingenfomhelst Tvivl være, og det er da efter min Mening ikke saameget Hensynet til det andet Thing, der jo nu saamange Gange i de sidste Dages Forhandlinger er blevet fremdraget, som er det Afgjørende, som derimod den Bestemmelse i Grundloven, at den udøvende Magt er hos Kongen, som udøver den gennem sine Miniistre, medens den lovgivende Magt er hos Rigsdagens to Afdelinger. Det er efter min Mening ikke forsvaret, at der herfra gjøres Forsøg paa at overspøre til Lovgivningsmagtens Afgjørelse, hvad der efter den bestaaende Retsstilstand utvivlsomt henhører under Administrationen. Det Forsøg, der i saa Henseende her er blevet gjort, havde fra Først af en mere betydelig Karakter derved, at Forslaget gik ud paa at forandre den af den høitærede Minister fastsatte Laxt; men selv om man forlader dette Standpunkt og vil blive staaende ved den Laxt, Ministeren har valgt, vilde jo dog Resultatet af denne Sags Fastsaaen gjennem Finansloven blive dette, at for det kommende Finansaar vilde en Myndighed, som efter den bestaaende Retsstilstand utvivlsomt tilkommer Administrationen, blive den berøvet og henlagt under Lovgivningsmagten. Det er nu ganske vist, at Grændsen imellem, hvad der tilkommer Administrationen, og hvad der tilkommer Lovgivningsmagten, er Gjenstand for idelig Overenskomst mellem Lovgivningsmagten og Regjeringen, og den maa ogsaa være det; men det forekommer mig paa den anden Side lige saa klart, at en saadan Overførelse af, hvad der hører under den udøvende Magt, til den lovgivende, kun kan ske ad Overenskomstens Veie, og at man er inde paa en urigtig Vej, naar man søger at fremtvinge det paa den Maade, som her er forsøgt. — Det samme Synspunkt gjør sig efter min Opfattelse gjældende med Hensyn til Forslaget under Nr. 9. Der er der Spørgsmaal om Salget af et Areal, over hvilket Staten tillægger sig en Naadighed. Det er allerede oplyst af min erode Forgænger, at denne Anmærkning har den ubelige Side, at det vil være Ministeren meget let aldeles ikke at lade sig genere deraf. Det afhænger af ham, paa hvilke Vilkaar Koncessionen gives, og det er klart, at han i Steedet for at betinge sig en Medietendomsret til det Inddæmmede, kan betinge sig et Vedelag i Penge af